

BEGJÆRING OM OMGJØRING

– besøksforbud – saksbehandlingsfeil, uriktig faktum og uforholdsmessig inngrep

Saksnummer: 25-211254ENE-TOSL/01 Dato: 28.01.2026

1. Innledning

Det fremmes med dette begjæring om omgjøring av kjennelse avsagt **28.01.2026**, vedrørende besøksforbud mot Per Øyvind Notsure Norli Karlsen, jf. straffeprosessloven § 222 a.

Begjæringen er avgrenset til forhold som **fremgår direkte av kjennelsen og rettsboken**, og retter seg mot **grunnlaget for avgjørelsen**, herunder rettens gjengivelse av faktum, partsanførsler og vurderingen etter straffeprosessloven § 170 a.

2. Rettslig utgangspunkt

Straffeprosessloven § 222 a oppstiller som vilkår at det foreligger «tilstrekkelig grunn» til besøksforbud. Videre følger det av straffeprosessloven § 170 a at ethvert tvangsmiddel må være **forholdsmessig**, og ikke innebære et inngrep som er mer tyngende enn nødvendig sett opp mot formålet.

Retten uttaler i kjennelsen:

«Retten mener at det er 'tilstrekkelig grunn' til besøksforbudet, og at det ikke utgjør et 'uforholdsmessig inngrep', se straffeprosessloven § 222 a annet ledd siste punktum og § 170 a. Retten viser til vurderingen av allmenne hensyn. De samme momentene gjør seg gjeldende her.»

Videre heter det:

«Besøksforbud skal gjelde for en bestemt tid og høyst ett år av gangen. Retten mener at besøksforbud som bestemt av politiet, i ett år, frem til 23. desember 2026 er påkrevet og ikke uforholdsmessig.»

Begjæringen retter seg mot **hvordan disse vurderingene er foretatt**, sett i lys av rettens egne faktumbeskrivelser.

3. Om rettens fremstilling av saksforløpet og vurderingsgrunnlaget

I rettsboken fremgår blant annet:

«Siktede var forsinket. Han kontaktet retten kl. 09:20 og sa han var kommet. Rett ble da satt. Dommeren hadde saksdokumentene.»

Denne fremstillingen gir et **ufullstendig og misvisende bilde** av vurderingsgrunnlaget.

Det var på det rene for retten at:

- omfattende skriftlig materiale var sendt inn i forkant, herunder videodokumentasjon og prosesskriv
- ytterligere dokumentasjon ble oversendt **like etter at siktede ankom rettssalen**
- retten uttrykkelig forsikret at også dette materialet ville bli gjennomgått før avgjørelse

Kjennelsen gir ingen holdepunkter for at dette materialet faktisk er vurdert, til tross for at det var sentralt for både faktum og forholdsmessighetsvurderingen.

4. Uriktig gjengivelse av partsanførsel

I kjennelsen gjengis følgende anførsel:

«At et besøksforbud ikke vil ramme siktede, men fornærmede.»

Dette er **ikke en korrekt gjengivelse** av siktedes anførsel under rettsmøtet.

Det som ble gjort gjeldende var at et besøksforbud **først og fremst** vil ramme fornærmede, gitt hennes helsetilstand, manglende kommunikasjonsevne og avhengighet av siktede som støtteperson.

Forskjellen er rettslig vesentlig. Den gjengitte formuleringen innebærer at inngrepet fremstilles som uproblematisk overfor siktede, og benyttes implisitt til å avvise uforholdsmessighet. Den faktiske anførselen tok derimot sikte på **fornærmedes interesser**, og på at tiltaket rammer henne hardest.

5. Manglende samsvar mellom rettsbok og faktisk forhandling

I rettsboken heter det videre:

«Forklaringen ble opplest og vedtatt.»

Dette stemmer ikke med det faktiske hendelsesforløpet. Forklaringen ble ikke opplest i sin helhet, og siktede fikk dermed heller ikke anledning til å korrigere eller presisere ordlyden som senere er lagt til grunn i kjennelsen.

Dette er særlig alvorlig fordi språklige presiseringer er avgjørende for vurderingen etter straffeprosessloven § 170 a.

6. Om rettens anvendelse av «allmenne hensyn» og vergemål

Retten legger til grunn at fornærmede har fått oppnevnt verge, og at besøksforbudet ikke er begjært av vergen. På dette grunnlag anvendes straffeprosessloven § 222 a annet ledd annet punktum, og retten konkluderer med at «allmenne hensyn krever besøksforbud».

Samtidig gjengir retten følgende faktum:

«At et besøksforbud ikke vil ramme siktede, men fornærmede. Hun er lam og kommuniserer ikke, og er avhengig av siktede. Siktede er den eneste hun har å stole på og føle seg trygg på. Alt det formelle er avklart for lenge siden. Han har vidtrekkende fullmakter. Siktede er hennes nærmeste pårørende. Siktede har nesten ikke fått informasjon om henne. (...) Siktede vet ikke nå om fornærmede fortsatt er på Ullevål.»

Dette faktum tilsier at besøksforbudet i realiteten **rammer fornærmede først og hardest**.

Selv om vergemålet ikke skulle være trukket tilbake, og selv om oppnevnt verge skulle anses som reell verge, endrer dette ikke vurderingen. Den situasjonen retten selv beskriver – manglende kommunikasjonsevne, full avhengighet av siktede og fravær av samtykkekompetanse – faller utenfor et frivillig vergemål som kun omfatter helseforvaltning.

Vergemålet gir ikke grunnlag for å overstyre fornærmedes sist uttrykte vilje, eksisterende fullmakter eller rettighetene til nærmeste pårørende.

6A. Manglende kontradiksjon og utilstrekkelig faktum ved vektlegging av tidligere anmeldelse

Retten viser i kjennelsen til at siktede «også er anmeldt for kroppskrenkelse mot henne», og tillegger dette momentet betydning ved vurderingen av om «allmenne hensyn krever besøksforbud».

Av rettsboken fremgår det imidlertid ikke at siktede har fått anledning til kontradiksjon knyttet til dette forholdet. Det er heller ikke redegjort for:

- hvem som har inngitt anmeldelsen
- når det påståtte forholdet skal ha funnet sted
- hva forholdets art eller alvorlighetsgrad er
- om forholdet er etterforsket, henlagt eller under behandling

Mangelen på slike grunnleggende opplysninger innebærer at siktede ikke har hatt reell mulighet til å imøtegå eller belyse betydningen av anmeldelsen.

Når retten likevel tillegger anmeldelsen vekt, skjer dette på et **ufullstendig og ikke-kontradiktert grunnlag**, i strid med grunnleggende prinsipper om forsvarlig saksbehandling.

Uten konkrete opplysninger om forholdets innhold, tidspunkt og status, reduseres henvisningen til anmeldelsen til en **udokumentert påstand**, som ikke kan tillegges selvstendig relevans i vurderingen etter straffeprosessloven §§ 222 a og 170 a.

7. Uforholdsmessighet etter straffeprosessloven § 170 a

Straffeprosessloven § 170 a oppstiller et selvstendig krav om forholdsmessighet.

Når retten selv legger til grunn at:

- fornærmede er lam og uten evne til å kommunisere
- hun er avhengig av siktede
- siktede er hennes eneste identifiserte støtteperson

innebærer et totalforbud mot kontakt i ett år et inngrep som **direkte forverrer fornærmedes situasjon**.

Retten har ikke redegjort for:

- hvorfor mindre inngripende tiltak ikke er vurdert
- hvordan fornærmedes konkrete behov er veid opp mot formålet
- hvordan inngrepet kan anses egnet til å ivareta fornærmedes interesser

§ 170 a-vurderingen fremstår dermed som mangelfull og utilstrekkelig begrunnet.

8. Mennekerettslige forpliktelser – EMK artikkel 8 og CRPD

Besøksforbudet utgjør et inngrep i retten til familieliv etter EMK artikkel 8. Retten har lagt til grunn at det foreligger et etablert, nært og avhengighetsbasert forhold mellom fornærmede og siktede.

Når fornærmede ikke kan kommunisere og er helt avhengig av siktede for trygghet og orientering, skjerpes statens begrunnelsesplikt. Det er ikke redegjort for hvorfor et totalforbud i ett år er nødvendig i et demokratisk samfunn.

Videre følger det av CRPD at personer med nedsatt funksjonsevne har rett til nødvendig støtte for å utøve sin rettslige handleevne og sitt privatliv. Tiltak som i praksis isolerer en funksjonshemmet person fra sin eneste støtteperson, uten tilstrekkelig begrunnelse, reiser alvorlige spørsmål etter konvensjonen.

9. Samlet vurdering

Kjennelsen bygger på:

- uriktig gjengivelse av partsanførsler
- mangelfull rettsbokføring
- feil anvendelse av vergemål
- manglende kontradiksjon
- utilstrekkelig vurdering etter straffeprosessloven § 170 a
- manglende hensyntagen til EMK artikkel 8 og CRPD

Avgjørelsen hviler dermed ikke på et korrekt og fullstendig faktisk og rettslig grunnlag.

Påstand

1. **Kjennelse av 28.01.2026 om besøksforbud mot Per Øyvind Notsure Norli Karlsen oppheves.**
2. **Subsidiært** begjæres kjennelsen omgjort slik at besøksforbudet oppheves eller tidsbegrenses, eventuelt erstattes av mindre inngripende tiltak, jf. straffeprosessloven § 170 a.
3. **Atter subsidiært** begjæres saken behandlet på nytt på korrekt og fullstendig faktisk og prosessuelt grunnlag.
4. **Besøksforbudet begjæres stanset i påvente av ny vurdering.**

5. Retten bes særskilt vurdere forholdet til straffeprosessloven § 170 a, EMK artikkel 8 og CRPD, sett i lys av at besøksforbudet i realiteten rammer fornærmede først og hardest.